

A szegedi bőrgyógyászati klinika története

A szegedi bőrgyógyászati klinika történetének előzményei a többi helyi egyeteméhez hasonlóan Erdélybe, Kolozsvárra nyúlnak vissza. Az I. világháborút követő 1921-es trianoni békediktátum következményeként Erdély Románia része lett. A kolozsvári m. kir. Ferenc József Tudományegyetemnek menekülnie kellett a román befolyás alól. Három szemeszter idejére Budára került az egyetem, majd Szeged városa fogadta be. A javaitól, könyvtárától, gyűjteményétől megfosztott egyetemet ideiglenesen a város különböző pontjain elhelyezték el, így került a bőrgyógyászati klinika a volt csapatkórházba, a jelenlegi Kálvária sugárútra. A mostani, Tisza-parton lévő klinika Klebelsberg Kunó, vallás- és közoktatásügyi miniszter kezdeményezésére a város legrégebbi részének, az ún. Palánknak a kisajátítása és lebontása során megüresedett területen épült. 1927 októberében kezdték az építkezést, és 1929. november 7-én adták át a klinikát.

A bőrgyógyászati klinika tanszékvezetői

Géber Ede (1840-1891)

1840. november 19-én született Körmenden. Szegény családból származott, édesapja iparos volt, édesanyja egy Frankfurtból elűzött zsidó család leánya. 1860-ban a pesti egyetemen kezdte meg tanulmányait. A bécsi egyetemen doktorált 1866-ban, majd az ottani közkórházban kapott állást, mint gyakornok. Az összes osztályon dolgozott, tanult, de főként a bőrgyógyászat tudományába mélyült el.

1873-ban, számos tudományos dolgozata alapján Bécsben magántanárrá habilitált. Ez évben ösztöndíjjal Egyiptomban, Kis-Ázsiában, Palesztinában járt tanulmányúton. Hazatérése után több helyre is hívták tanszékvezetőnek, többek között Innsbruckba és Grazba. Mégis a kolozsvári egyetem állását pályázta meg, amelyet 1874-ben nyilvános rendkívüli tanári státusszal elnyert. Kinevezése úttörőnek számított: ő lett Kolozsvárott az első magyar bőrgyógyászprofesszor. Kezdetben a kolozsvári egyetemen sem létesült külön tanszéke a bőr- és nemi betegségeknek, ám az Országos Karolina Kórházban bujasenyves osztály működött. Ide helyezték a bőrgyógyászati klinikát, amely az első udvaron lévő két nagyobb és két kisebb, valamint egy félreeső kis szobából állt. Ezekben kellett elhelyezni a dolgozószobákat és előadótermeket is. Az első hazai bőrklinika 1874 októberében nyílt meg.

Gébert 1879-ben rendes tanárrá léptették elő és kinevezték a Karolina kórház bőr- és bujakór osztályának élére. Oktatott tárgya nem volt kötelező, tanteremmel sem rendelkezett, előadásain a felsőbb évfolyamok hallgatói mégis kötelességszerűen vettek részt.

Klinikájának bővítésére 1876 tavaszán nyílt lehetőség, ugyanis a szülészeti klinika a Serház utcai régi polgári házból a Külmagyar utcába költözött. A költözés oka az volt, hogy az épület sem tanításra, sem gyógyításra nem volt alkalmas. Az épületet ennek ellenére a bőrklinika rendelkezésére bocsátották. A Karolina kórházban a nemi betegeket és prostituáltakat, a Serház utcában főként a bőrbetegeket helyezték el.

A klinika másodszor 1891. március végén költözött. A Serház utcai épületet ugyanis életveszélyesnek minősítették és lebontották. Az egyetem a klinika számára a Bástya utcai egyemeletes kis lakóházat bérelte ki. A szegényes klinikai állapotok ismeretében

tudjuk igazán értékelni Géber Ede tudományos és irodalmi munkásságát, figyelembe véve, hogy sem könyvtár, sem megfelelő létszámú és gyakorlattal felruházott segédszemélyzet nem állt rendelkezésére. Szemlélete morfológista: a látható tünetek biztos és helyes felismerése után tartózkodott minden fajta spekulációtól. A bőrgyógyászatban maradandót - korának szellemében - a patohisztológiában alkotott. Időtálló művei közül a lupus erythematosus hisztopathogenezisre és a molluscum contagiosum szövettanára vonatkozó téziseket, valamint az aleppói fekélyre, a xeroderma pigmentosum patológiájára vonatkozó tézisei mai szemmel nézve, ha nem is tökéletesek, nagymértékben hozzásegítettek ismereteink gyarapodásához. 1891 októberében, szívinfarktus következtében elhunyt.

Marschalkó Tamás (1897-1915)

Tokajon született 1862. június 25-én. Az orvosegyetemet Kolozsvárott kezdte, de 1882-ben Budapesten szerezte meg diplomáját. Ezután másfél évig Korányi Frigyes klinikáján dolgozott. Néhány évig Horvátország híres üdülővárosában, Lipiken volt fürdőorvos. Már itt országos hírnévre tett szert. Télen Schwimmer Ernő budapesti István kórházi bőrosztályán, valamint Petrik Ottó kórbonctani intézetében dolgozott. Fél évet Kaposi Mór és Ultzmann Róbert oldalán töltött Bécsben. 1890-1894 között ösztöndíjjal Boroszlóban a bőrgyógyász Max Neisser mellett tanult. 1897-ben Pesten magántanári képesítést szerzett.

1897-ben kinevezték Marschalkót a kolozsvári bőr- és bujakórtani klinika nyilvános rendes tanárává. Beeszlása már csak az építés alatt álló, új intézmény belső berendezésbe lehetett. Megfelelő tanterem nem volt; ezt a célt két nagyobb szoba utólagos egybenyitása szolgálta. Az épület négy szintből állt, mégsem volt felvonója. Kinevezésének első évében több kollegájával elutazott külföldi klinikák belső berendezésének tanulmányozására. Tanulmányútjának eredménye a víz- és sugárkezelés megismerése, a laboratóriumok berendezéseinek, valamint a járóbeteg-rendelés újjászervezése. A szövettani, vegytani, bakteriológiai, szerológiai kutatásokhoz legmegfelelőbb eszközök: Zeiss-féle ultramikroszkóp, Reichert-féle mikroszkóp, rajzoló- és fényképező-készülékek álltak a kutató orvosok részére. Terápiás eszközökkel is gazdagodott a klinika: Röntgen- és Finsen-készülékkel, a termo- és elektroterápia eszközeivel, kozmetikai és urológiai orvosláshoz szükséges műszerekkel. A könyvtárba néhány év alatt hazai és külföldi szakfolyóiratok, kézikönyvek, monográfiák, tankönyvek kerültek. Az oktatást gazdag szövettani gyűjtemény, a részben külföldről vásárolt, részben Veress Ferenc másodorvos által készített majdnem 100 darabos mulázsgyűjtemény szolgálta.

A bőr- és bujakórtan hallgatása az orvostanhallgatók számára még mindig nem volt kötelező. Azzá tételének egyik élharcosa éppen Marschalkó Tamás volt. A vallás- és közoktatásügyi miniszter 1901. évi 4593. sz. rendelete értelmében kötelező tárggyá vált; szigorlatozni fakultatívan lehetett belőle. A hallgatók jobban kezdtek érdeklődni iránta, a professzornak tehát lehetősége nyílt kiválasztani a tudományos munkára alkalmas hallgatókat. Marschalkónak sikerült iskolát teremtenie; tanítványai közül háromnak még az ő tanszékvezetősége alatt, kettőnek később sikerült venia legendit szereznie. Az 1913/14. tanévben Marschalkó az orvostudományi kar dékánja.

Számos felfedezés nagy segítséget nyújtott Marschalkó és kollégái számára: Wassermann-reakció, Spirochaeta pallida, Salvarsan felfedezése és alkalmazása. Mindezek a diagnosztika számára nyújtottak új eszközöket, amelyek segítségével lehetővé vált a betegség felismerése a legkorábbi, vagy későbbi tünetmentes időszakban is. Feltárták olyan késői megbetegedések szifilisz eredetét, mint a tabes, a dementia

paralytica, az aorta és egyéb belső szervek addig ismeretlen, vagy tévesen magyarázott eredetű elváltozásait. Marschalkó nagy gondot fordított a tudományos munkában és tanításban a venereológiára. A plazmasejtek keletkezéséről vallott nézetei ellentétben álltak annak leírójával, a hamburgi Paul G. Unna álláspontjával, és ez élénk vitát keltett az orvosi irodalomban. Ez a vita Marschalkónak nemzetközi hírnevet hozott. Fő kutatási területe a szifilodológia és gonorrhoea volt, de érdeklődése a prostitúció és a nemi betegségek társadalmi jelentősége felé fordult. 1915 szeptemberében vakbélgyulladásban hunyt el.

Veress Ferenc (1921-1922)

Bukaresten született 1877. április 23-án, 1903-ban szerzett orvosi diplomát Kolozsvárott. A kolozsvári egyetem bőr- és nemikórtani tanszékén helyezkedett el gyakornokként. 1905-ben kinevezték tanársegédnek, 1910-ben magántanári kinevezést kapott. Az I. világháborúban közel két évig teljesített katonai szolgálatot, eleinte csapatorvos, majd tábori kórházparancsnok volt, őrnagyi rangban.

1918-ban az újonnan alakult pozsonyi Erzsébet Tudományegyetem Bőr- és Nemikórtani tanszékére nevezték ki. Veress Ferenc még az 1919-es cseh megszállás előtt szabadságra ment, ahonnan az időközben Kolozsvárra történt kinevezése folytán nem tért vissza. Veress 1919 januárjában Kolozsvárott nyilvános rendes tanárrá nevezték ki. A román megszállás miatt már október 15-én távoznia kellett a városból. Követte az egyetemet Szegedre, az ő közbenjárására és vezetésével kezdte meg működését a klinika a császári és királyi csapatkórházban 1921 novemberében, Heiner Lajos és Berde Károly segédletével. Rendkívül primitív körülmények között kezdték meg a munkát, a laboratóriumi felszerelés például teljesen hiányzott.

Veress Ferenc 1922 márciusában családi okok miatt lemondott a tanszékvezetésről és végleg visszaköltözött Kolozsvárra.

Poór Ferenc (1923-1936)

1871. szeptember 29-én született Budapesten. 1879-ben avatták orvosdoktorrá a fővárosban. Ezt követően egy évig gyakornok volt Petrik Ottó kórbonctani intézetében. 1898-ban tanársegéddé nevezték ki Kéthly Károly belgyógyászati klinikájára. Édesapja, Poór Imre dermatológiai munkásságának hatására az 1890-es években már bőrgyógyászattal foglalkozott. 1900-ban gyakornok a Budapesti Tudományegyetem Bőr- és Nemikórtani Klinikáján, ahol 1902-ben tanársegéddé nevezték ki. 1905-től az Új-Szent-János kórházban dolgozott orvosként. 1907-ben magántanárrá habilitált a bőr kórtana és gyógyítása tárgyából. 1910-ben a Szent-Rókus Kórház venereás osztályának főorvosa lett. 1917-től a Szent István közkórház bőrgyógyászati osztályát vezette. A világháborúban tett szolgálataiért polgári hadi érdemkeresztet, valamint egészségügyi főtanácsosi címet kapott. 1922-ben a Szent István Akadémia rendes tagjává választották.

1923-án meghívás alapján kinevezést nyert a szegedi Ferenc József Tudományegyetem Bőr- és Nemikórtani tanszékének élére. 1929 őszéig a csapatkórházban vezette a bőrklinikát. Poór professzor 1929. november 12-én első előadását már az új klinikai épületben tartotta.

A klinika 1930-as állapota a következőképpen festett: mély és magasföldszint, két emelet és tetőemelet, tehát öt szintből álló épület. A magas földszinten a lépcsőházzal szemben található a 115 m²-es tanterem. A felvezető lépcsőtől balra a déli keresztfolyosó mentén voltak az igazgató tanárnak a tiszai homlokzatra néző szobái. A déli épületszárny kert felé eső szárnyában volt a szövettani laboratórium, mellette pedig a mulázs(viaszlenyomat)-

laboratórium és a biológiai laboratórium. A déli szárnyon kapott helyet a Tiszára néző "Poór Imre-könyvtár", és az erkéllyel ellátott olvasóterem. A könyvtár alapjait már 1923-ban megalkotta Poór Ferenc, édesapja gyűjteményének beolvasztásával. Az északi, jobb épületszárny kert felőli részében kaptak helyet az ambulancia helyiségei. A Tisza felőli oldal a sugaras kezelés (aktinoterápia) számára volt fenntartva. Az első emeleten a főlépcsővel szemben nyílt a viaszlenyomat múzeum. A déli épületszárny tiszai oldalán volt található a férfi betegek részére a Marschalkó-terem és a nők számára a Sigmund-terem. Ezen kívül kezelőhelyiségek is voltak. A második emeleten Hebra-féle vízágyas terem, Kaposi-terem, valamint még három nagyobb helyiség volt. A harmadik emeleten orvosi lakószoba, diétás és ápolónői közös szoba, két szoba a szolgáknak. Az északi szárnyon fényképészeti laboratóriumot helyeztek el. A déli oldalon fedett légfürdő, felette a tetőn napfürdő volt kialakítva.

Poór Ferenc akkor kezdte meg a tudományos szereplését, amikor a bőrgyógyászatban uralkodó morfológiai szemléletet az etológiai és korrelációs aspektus kezdte felváltani. Immunbiológiai vonatkozású tanulmányai közül a tbc-re és a szifiliszre vonatkozók a jelentősek. A casuistikus közlései közül a legnagyobb figyelmet a Hutchinson-fogakról, a tabes és a korai szifilisz együttes előfordulásáról írottak kaptak. Jelentősek a terhes nők friss szifilisz fertőzésének a magzatra való hatásainak megállapításai, valamint a szegedvidéki pellagráról írt tanulmányai. Klinikájáról számos kiváló bőrgyógyász került ki, köztük Berde Károly – aki a pécsi majd a kolozsvári bőrklinika igazgatója lett – Rejtő Kálmán és Nagy György.

Poór Ferenc testét több mint egy évtizedig gyötörte a polyarthrititis deformans, végül 1936 április 26-án érte utol a halál Szegeden.

Melczer Miklós (1936-1940)

1891. december 3-án született Budapesten, iskoláit is ott végezte. Az orvosi egyetemet 1918-ban fejezte be. 1920-1928 között Nékám professzor vezette budapesti bőrgyógyászati klinikán dolgozott. 1927-ben Johan Béla-díjat nyert. 1928-ban átvette a kaposvári közkórház bőrgyógyászati osztályának vezetését, mint főorvos. Itt folytatta tudományos munkáját, a dermatovírusok kutatását. 1932-ben Pécssett habilitált, a bőr histobiológiája címmel, amellyel elnyerte a magántanári titulust.

1936-ban kinevezték a szegedi bőrgyógyászati klinika tanszékvezetőjének. Itt kezdte meg a magyar dermatológia történetében először az állatexpermientális kutatómunkát. Folytatta a IV. típusú nemi betegséggel kapcsolatos munkáit. 1940-ben kinevezték a pécsi orvostudományi egyetem bőrgyógyászati klinikájának élére, itt 1962-ig működött. 1942-ben megjelentetett a Lymphogranuloma inguinale címmel egy könyvet a kórképről, német nyelven. 1952-ben az orvostudomány doktora címet kapta meg. 1955-ben Kossuth-díjjal tüntették ki. 1962-ben nyugdíjazták, kutatásait élete végéig folytatta. A pécsi egyetemen 1981-ben "Pro Universitate" arany fokozatával tüntették ki.

A tudomány az első helyet töltötte be életében. Párttag sohasem volt, az ezzel járó kellemetlenségeket példamutatóan, becsülettel tűrte. 1985 márciusában hunyt el, 94 éves korában.

Rávnay Tamás (1940-1963)

Regőcén született 1893. május 7-én, földbirtokos családban. Szülőfalujának lakossága többségében német anyanyelvű volt. Eredetileg Preininger volt a vezetékneve, amit 1939-ben, a család Rávna nevű birtokrésze után Rávnayra változtatott. Nem volt zsidó, mégis elejét akarta venni az esetleges zaklatásoknak. Középiskolába Kalocsán, a jezsuita

gimnáziumba járt. Az orvosi egyetemet Budapesten végezte el 1920-ban. Az I. világháború alatt katonai szolgálatra kötelezték, majd 1920-ban Budapesten, Nékám Lajos bőrklinikáján dolgozott. 1921-ben, Debrecenben lett a bőr- és nemikórtani klinikán tanársegéd. 1928-ban magántanári habilitációt szerzett, majd 1932-ben kinevezték a debreceni bőrgyógyászati klinika címzetes rendkívüli tanárává. 1938-tól a debreceni Tisza István Tudományegyetem megbízott tanszékvezetője.

1940-1963-ig a szegedi bőr- és nemikórtani klinika tanszékvezető professzora. Kutatási területei: a fajlagos terápia a bőrgyógyászatban, foglalkozási megbetegedések a mezőgazdaságban, a scleroderma etiológiája, pemfigusz kórismézése, kemoterapeutikai kutatások, ekcéma, allergodermia. Közel száz publikációja jelent meg. Munkássága külföldön is nagy elismerést váltott ki. 1940-től a Magyar Dermatológiai Társaság alelnöke, majd társelnöke.

1952-ben nagy változás következett be a klinika életében, ugyanis az állami vezetés úgy döntött, hogy az épület egy részébe helyezték el a II. sz. belgyógyászati klinikát. Ez a terület nagymértékű csökkenésével járt, és akadályozta mindkét klinika fejlődését. Rávnay Tamás halála tragikus hirtelenséggel, 1963 júliusában következett be.

Sipos Károly (1963-1965)

1902. augusztus 23-án született Rákospalotán. 1923-tól Szegeden a Ferenc József Tudományegyetem orvosi karának hallgatója. 1929-ben avatták orvossá. 1928-1929 között orvostanhallgatóként, majd szigorló orvosként dolgozott a szegedi egyetem kórbonctani intézetének bakteriológiai osztályán. 1929-től dolgozott a szegedi bőrklinikán. 1930-tól díjtalan gyakornok, 1931-től díjas gyakornok. 1938-ban Melczer Miklós javaslatára az allergiás bőrbetegségek című tárgykörből magántanári képesítést szerzett. Hamarosan belügyminiszteri rendelettel a bőr-nemibajok-kozmetika szakorvosa cím használatát nyerte el. 1945-1946-ig a szegedi 5. sz. helyőrség, majd a szegedi Vöröskereszt Kórház bőrgyógyászati osztályán orvos-őrmesterként osztályos-főnöki teendőket látott el. 1947-ben klinikai főorvos, 1952-ben kandidátusi minősítést nyert, majd docenssé nevezték ki. A Szegedi Bőr- és Nemibeteg-Gonozó Intézet főorvosa, majd vezető főorvosa. Rávnay Tamás professzor halála után két évig ő a szegedi bőr- és nemikórtani klinika megbízott tanszékvezetője. 1970-ben az Egészségügyi Minisztérium a bőrklinikáról az I. sz. sebészeti klinikára helyezte át

Simon Miklós (1965-1986)

Nagyroczén született 1916. május 11-én, erdélyi származású pedagógus családban. A debreceni Tisza István Tudományegyetemen avatták orvosdoktorrá 1943-ban. A II. világháború alatt két éves katonai szolgálatot teljesített. 1945 áprilisában tért vissza a debreceni egyetemre, ahol két témakörben kezdte meg kutatásait: a fény által okozott bőrbetegségek és ezek gyógyulását befolyásoló fényvédő vegyületek, ill. a Tiszántúl nagyfokú tbc-s fertőzöttsége miatt gyakori bőr tbc-s kórformákkal. 1958-ban ebből a témakörből írta a kandidátusi disszertációját. Sikerült neki a Tiszántúl súlyos, szövődményes bőr tbc-s betegeit meggyógyítani, vagy tünetmentesíteni.

1965-ben nevezték ki a Szegedi Orvostudományi Egyetem Bőr- és Nemikórtani Klinikájának élére. A klinika háromirányú – oktatás, kutatás, gyógyítás – fejlesztése volt az első feladata. Ugyanis az intézmény felszerelése, személyzeti ellátottsága hazai viszonylatban is elmaradott volt. Új, kiváló képességű orvosokat vettek fel, új kezelési módokat vezettek be, új laboratóriumokat alakítottak ki. Az égésplasztikai osztály új műtőt és kezelőt kapott. 1965-ben a klinika egyik kutatási témája a Debrecenben elkezdett

prophyrinopathiák patogenezisének vizsgálata fizikus, kémikus és biológus közreműködésével.

1967-ben a klinikai immunológia alapjait is lerakták. Simon Miklós munkatársaival, Dobozy Attilával és Husz Sándorral a világon elsőnek sikerült immunológiai in vitro módszerrel a sarcoidosist a tuberkulózis valamennyi formájától elkülöníteni, a gyógyszerallergiát kutatni. Simon az akadémiai dolgozatát, a Porphrya cutanea tarda pathogenezisét 1982-ben védte meg, így akadémiai doktor (D.Sc) lett.

Simon professzor széles körű szakmai és baráti kapcsolatokkal rendelkezett külföldön, amelyek segítségével tovább mélyültek a klinika nemzetközi kapcsolatai. A klinikai és az elméleti kutatások színvonalát külföldi tanulmányutak biztosításával növelte. A külföldi kapcsolatokat erősítették a gyakran évente Szegeden tartott nemzetközi részvételű vándorgyűlések. Simon Miklós két nemzetközi bőrgyógyászati kongresszusnak volt felkért előadója és sok külföldi bőrgyógyászülésen vett részt. Két hónapig volt visiting professor Amsterdamban, vendégelőadásokat tartott nagy számban holland, de főként német egyetemeken.

Tizenhárom külföldi dermatológiai társaság tiszteletbeli vagy levelező tagja, így köztük a német, osztrák, holland, francia, lengyel stb. A Német-Magyar Dermatológiai Társaság vezetőségi tagja (1968-), elnöke (1979-1983), örökös tiszteletbeli elnöke (1996-). 1994-ben a Magyar Dermatológiai Társulat örökös tagjává választották. Díjak és emlékérmek sorával tüntették ki: DOTE-díjnyertes pályamunka (1938, 1966), Érdemes Orvos (1953), Szegedi Orvosegyetem Jubileumi Érem (1971), Kiváló Orvos (1975), Pro Universitate DOTE (1976), Dermatológiai Klinika Emlékérem (Lublin, 1976), Szczecini Egyetem (Stettin) Jubileumi Érem (1978), Kaposi Mór-émlékérem (1979), Rajka Ödön-émlékérem (1980), Jancsó Miklós-émlékérem (1984), Károly Egyetem Emlékérem (Prága, 1984), Munkaérdemrend Aranyfokozata (1986), Amszterdami Egyetem Emlékérem (1986), Congress Mundi Dermatology, Berlin (1987), SZOTE Pro Universitate (1989), NSZK Szolgálati Érdemrend nagykeresztje (1991), Szent-Györgyi Albert-émlékérem (1991), Szegedért Alapítvány Kuratóriumi Díja (1993), Eötvös József-koszorú (1994, elnyerésével Laureatus Academiae címet kapott), Német Dermatológiai Társulat Emlékérem (1996), Osztrák Dermatológiai Társulat Emlékérem (1996), Szeged díszpolgára (1996), Fonet Béla-díj (1999), Batthány-Strattmann László-díj (2000), Széchenyi-díj (2001), Karl Herxheimer-érem (2001), Semmelweis-díj (2006).

Tanítványai közül heten szereztek egyetemi tanári kinevezést, négyen kaptak akadémia doktora, tizenhárman kandidátusi címet. A professzorok közül négy kapott tanszékvezetői kinevezést, öt munkatársa megyei kórházban osztályvezető főorvos, többen bőr- és nemibeteg-gondozó intézeti szakorvosok lettek.

1986-ban Simon Miklós nyugállományba vonult és mint professor emeritus dolgozott a klinikán. 2007. június 25-én hunyt el.

Dobozy Attila (1986-2004)

A Szegedi Orvostudományi Egyetem 1987-ben felvette a Nobel-díjas tudós, Szent-Györgyi Albert nevét. Ekkor már a bőr- és nemigyógyászati klinika tanszékének élén Dobozy Attila állt.

1939. május 5-én született Szegeden. Mezőtúron a református főgimnáziumban érettségizett 1957-ben, majd egyből felvették a Szegedi Orvostudományi Egyetemre. Dobozy Attila 1963 októberétől a Szegedi Mikrobiológiai Intézetben dolgozott, ahol 1966-ban tanársegéddé nevezték ki, majd laboratóriumi szakvizsgát tett. 1968 októberétől dolgozik a szegedi bőrgyógyászati klinikán. 1971-ben szakvizsgázott bőr-, nemi betegségek és kozmetológiából, 1973-ban adjunktussá nevezték ki. Simon Miklós

professzor segítségével elkezdte az immunológia kutatását. 1979-ben immunológiai szakvizsgát tett, és az elkövetkező évtizedekben megszervezett egy olyan munkacsoportot, amely Európa szerte elismert immunológiai kutatásokat végez. Kutatási területei: klinikai farmakológia, a keratinociták funkciója, a pikkelysömör patogenezise.

1986-ban nevezték ki a klinika igazgatójának. Első feladatának a betegellátó egység felújítását tekintette. Folyamatosan átalakultak a klinika gyógyító tevékenységét ellátó helyiségek. A korábbi nagy kórtermekből 1988-1990 között négyágyas, kényelmes betegszobákat alakítottak ki. 1991-ben új ambulanciát létesítettek. A korábbi állattároló és műtő területén építették ki a járóbeteg rendelést. Így a lehetőségekhez képest korszerű ambulanciát alakítottak ki és egyben az alagsori helyiségekben helyezték el a speciális szakrendeléseket és a terápiás eszközöket (PUVA, terápiás röntgen). A lézer ambulanciának a negyedik emeleten jutott hely. 1993-ban az égésplasztikai osztály átalakítása következett. Zsiliprendszerrel működő modern, hét ágyas égési osztály létesült, ahol üzembe helyeztek egy, a Máltai Szeretetszolgálattól kapott homokágyat. Az elavult, elhasználódott PUVA készülék mellé korszerű, fényterápiás eszközt vásárolt a klinika. Darmstadt város argon lézert ajándékozott a klinikának, és egy CO₂ lézert is sikerült beszerezni. A klinika munkatársai Humboldt ösztöndíjas tanulmányútja során korszerű phlebológiai ultrahangos vizsgáló eszköz, kutató mikroszkóp, proctológiai ellátáshoz szükséges berendezések kerültek ajándékként az intézetbe. Lymphomat készüléket is szereztek alapítványi pénzből. Olyan eljárásokat vezettek be - immunoblot és PCR technika - amelyek nemcsak a kutatásban, hanem a diagnosztikában is hasznosíthatók. Több speciális ambulancia: PUVA, porfirin, autoimmun, allergológia, naevus, proctológia, onkológia, lézer, mikológia, STD és diagnosztikai porfirin és regionális klinikai immunológiai laboratórium működik. A műtéttel eltávolított tumorokat és a diagnosztikus célból kivett szövetszövetmintákat saját szövettani laboratórium dolgozza fel és értékeli. Megteremtették az intraoperatív szövettani vizsgálat lehetőségét.

A Magyar Tudományos Akadémia levelező, majd 2004-től rendes tagja. Tagságai: Magyar Élettani Társaság (1963-), Magyar Dermatológiai Társulat (1969-, 1992-1995-ig elnök), Magyar Immunológiai Társaság (1970-, 1982-1986-ig titkára), Magyar Allergológiai és Klinikai Immunológiai Társaság (1976-, 1984-2008-ig vezetőségi tag, 2002-2004-ig elnök), Bőr- és Nemibetegségek Szakmai Kollégiuma (1986-, 2000-től elnök), Allergológiai és Immunológiai Szakmai Kollégium (1986-), Magyar Tudományos Akadémia Bolyai János Kutatási Ösztöndíj Kuratóriuma (1998-), OTKA Élettudományi Kollégium (1998-2001), Felsőoktatási Tudományos Tanács (1999-2002), Markusovszky Alapítvány Kuratóriuma (1999-), Magyar Akkreditációs Bizottság (1999-2002), Egészségügyi Tudományos Tanács Tudományos és Kutatásetikai Bizottsága (2000-), a Magyar Tudományos Akadémia levelező (1998-2004), majd rendes tagja (2004-), a Magyar Tudományos Akadémia Doktori Tanácsa (2001-2004-ig társelnök, 2004-2008-ig elnök). Tagja számos nemzetközi társulatnak is: European Society for Dermatological Research (1972-), European Immunodermatology Society (1988-, 1990-1992-ig elnök), European Association of Allergology and Clinical Immunology (1990-), European Academy of Dermatology and Venerology, European Academy of Allergology, International Society for Cutaneous Lymphomas (1994-), Német Dermatológiai Társaság tiszteletbeli tagja (1994-), International Society for Dermatologic Surgery (1995-), Osztrák Bőrgyógyászati és Venerológiai Társaság tiszteletbeli tagja (1997-).

Kitüntetései: Miniszteri Dicséret (1972), Az Oktatásügy Kiváló Dolgozója (1975), Kaposi Mór-emlékérem (1987), Bőrgyógyászati és Venerológiai Szemle Nívódíja (1990), A Magyar Immunológiai Társaság Érme (1991), Genersich Antal-díj I. fokozata (1998), A Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje (1999), Posonyi Ignác-érem (1999), Magyar Egészségügyi Társaság Érme (2000), A Magyar Véradó Szolgálat Aranyéreme

(2000), Orvosi Hetilap Markusovszky Lajos-emlékérem (2002), Pro Pathológia Emlékérem (2002), Kesztyűs Lóránd-emlékérem (2003), Batthyány-Strattmann László-díj (2003), Pro Urbe Díj (2004), Klebelsberg Kúnó-díj (2006), Magyar Orvostársaságok és Egyesületek Szövetsége Díj (2006), Széchenyi-díj (2007), Szegedért Alapítvány Tudományos Kuratórium Szőkefalvi-Nagy Béla-díj (2009), Pro Universitate Díj (2009), Szent-Györgyi Albert-emlékérem ezüst fokozata (2011).

A szegedi egyetemen betöltött tisztségei: a bőrgyógyászati klinika tanszékvezető egyetemi tanára (1986-2004), a SZOTE klinikai rektorhelyettese (1993-1997), a SZOTE rektora (1997-1999), a Szegedi Felsőoktatási Szövetség Szenátusának elnöke (1998-1999), a Szegedi Tudományegyetem általános rektorhelyettese (2000-2003), a Szent-Györgyi Albert Orvos- és Gyógyszerésztudományi Centrum elnöke (2000-2003), a Szegedi Tudományegyetem "Klinikai Orvostudomány" Doktori Iskola vezetője (2001-).

Kemény Lajos (2004-)

Szegeden született 1959. április 14-én. A Tömörkény István Gimnáziumban érettségizett, majd a Szegedi Orvostudományi Egyetem Általános Orvostudományi Karára iratkozott be. Első éves hallgatóként Penke Botond, az Orvosi Vegytani Intézet docense mellett kezdett kutatni, de hamar rájött, hogy a humán biológia, az immunológia jobban érdekli. Ekkoriban immunológiai tárgyú TDK-s munkát a szülészeti és nőgyógyászati-, a belgyógyászati-, és a bőrgyógyászati klinikán hirdettek. Harmadéves korában az utóbbi klinikán kezdte kutatómunkáját. Témavezetője Dobozy Attila docens volt. 1983, a diploma megszerzése óta dolgozik a szegedi bőrgyógyászati klinikán. 1987-ben bőr-, nemibetegségek és kozmetológiából, majd 1993-ban klinikai immunológia és allergológiából szerzett szakorvosi képesítést. 1987-ben nevezték ki egyetemi tanársegédnek. 1990-ben védte meg kandidátusi értekezését "A dithranol dermatitis patomechanizmusa" címmel. 1990-1991 között Humboldt ösztöndíjjal a müncheni bőrklinikán dolgozott. 1993-tól egyetemi adjunktus, osztályvezető, valamint PhD témavezető. 1996-ban habilitált bőrgyógyászatból. 1998-ban megkapta az MTA kitüntetését: "A régió kiemelkedő tudományos teljesítményt nyújtó fiatal kutatója". Fő kutatási területe a citokinek vizsgálata bőrbetegségekben, psoriasis, atópiás dermatitis, allergológia, valamint fototerápia. Az MTA doktora tudományos fokozatot 1998-ban szerezte meg. 2001 januárjában vendégprofesszor volt a düsseldorfi egyetem bőrgyógyászati klinikáján. 2004-től a szegedi bőrgyógyászati és allergológiai klinika tanszékvezető egyetemi tanára, majd a dél-alföldi régió bőrgyógyász szakfőorvosa. Az immunológiai PhD-program vezetője; irányításával számos munkatársa szerzett tudományos fokozatot.

Vezetőségi tag a következő társulatokban: European Society for Dermatological Research (1996-1999), European Immundermatological Society (2000-), Német-Magyar Dermatológiai Társaság (1996-1998), Magyar Immunológiai Társaság (1996-), Magyar Dermatológiai Társulat (1996-), főtikára (1998-2001), alelnöke (2006-). Elnöke volt az ESDR Eastern European Committee (1996-1999) és a Német-Magyar Dermatológiai Társaságnak (1998-2002). Tagja az SZTE ÁOK Kari Tanácsának, 2006-tól általános dékánhelyettes. Tagja az MTA II. sz. Doktori Bizottságának (2002-), SZTE Immunológiai PhD iskolájának vezetője (2006-). Az MTA-SZTE Dermatológiai Kutatócsoport vezetője (2007-).

Kemény Lajos az alábbi díjakat, kitüntetésekét vehette át: MTD Fekete Zoltán Alapítvány-díja (1985, 1987), Fialat Dermatológusok Fórumán első helyezés (1987), a Szegedi Akadémiai Bizottság pályadíja (1989), European Society for Dermatological Research díja (1992), III. helyezés az Emanuele Stablum nemzetközi bőrgyógyászati pályázaton (1992), Cserhádi István-díj (1992), Akadémiai Ifjúsági Díj (1993), Hermal Díj

(1996), Paul-Martini-díj (1998), MTA kitüntetés: „A régió kiemelkedő tudományos teljesítményt nyújtó fiatal kutatója” (1998), a Bőrgyógyászati és Venerológiai Szemle 1999. évi nívódíja, az 1999/2000. tanév legjobb oktatója cím (2000). Humboldt-ösztöndíjas (1990-1991), Széchenyi-ösztöndíjas (1997-2001). 2001 januárjában vendégprofesszor volt a düsseldorfi egyetem bőrgyógyászati klinikáján. NOVICARDIN Díj (2004), Akadémiai Díj (2010), Batthyány-Strattmann László-díj (2010), Otto-Braun-Falco-érem (2010), Kaposi Mór-emlékérem (2011).